

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci **žalobkyně JUDr. K. T.,** proti **žalovanému Finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem nám. Svobody 4, Brno, o žalobě proti nezákonnému zásahu správního orgánu, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 30 Ca 103/2004, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 18. 6. 2004, čj. 30 Ca 103/2004 - 11,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobou podanou podle § 82 a násl. s. ř. s. se žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) domáhala ochrany před nezákonnými zásahy, které měly spočívat v osmi úkonech Finančního úřadu Brno II, Finančního úřadu Brno III, Finančního úřadu Ivančice a Finančního ředitelství v Brně. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 25. 2. 2004, čj. 30 Ca 49/2004 - 61, byly jednotlivé žaloby vyloučeny k samostatnému projednání. V řízení nadále vedeném u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 30 Ca 103/2004 se žalobkyně domáhala ochrany před nezákonným zásahem Finančního ředitelství v Brně (dále jen „žalovaného“), jenž měl spočívat ve vydání rozhodnutí ze dne 29. 7. 2002, čj. 2604/02/FŘ/150. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti výzvě Finančního úřadu v Brně II k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem ze dne 10. 1. 2002, čj. 2277/02/289960/5414. Žalobkyně uvedla, že výzva byla vydána na základě krkolomné právní konstrukce, že žalobkyně je ručitelkou za daň z převodu nemovitostí, kterou měla uhradit za společnost S. B., s. r. o. v souvislosti s ukončením její majetkové angažovanosti v této společnosti. Žalobkyně se tímto postupem cítila být dotčena na svých právech vyplývajících z čl. 2 odst. 3 a 4 Ústavy, čl. 11

odst. 5 a čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobkyně proto navrhla, aby soud vydal rozhodnutí, v němž by správním orgánům obou stupňů zakázal pokračovat v dalším vymáhání úhrad daně z převodu nemovitostí ručitelem zahájeném výzvou ze dne 10. 1. 2002, čj. 2277/02/289960/5414.

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 18. 6. 2004, čj. 30 Ca 103/2004 - 11, byla odmítnuta tato žaloba žalobkyně s odůvodněním, že podle § 85 s. ř. s. je žaloba na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem, nebo donucením správního orgánu nepřípustná tehdy, pokud se ochrany nebo nápravy lze domáhat jinými právními prostředky. Soud uvedl, že je-li možný i jiný procesní postup, není možné domáhat se souběžně ochrany prostřednictvím žaloby podle § 82 a násl. s. ř. s. Jelikož se proti napadenému rozhodnutí lze bránit žalobou proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s., soud žalobu na ochranu před nezákonným zásahem jako nepřípustnou odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 85 s. ř. s.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatelka tvrdí, že v petitu žaloby se domáhala toho, aby bylo žalovanému zakázáno pokračovat v řízeních směřujících k vymáhání daní. Stěžovatelka namítla, že ochranu před nezákonným zásahem podala ohledně celkově osmi úkonů různých správních orgánů a domáhala se, aby těmto správním orgánům bylo zakázáno pokračovat v řízeních směřujících k vymáhání jednotlivých daní. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 25. 2. 2004, čj. 30 Ca 49/2004 - 61, však byly jednotlivé žaloby vyloučeny k samostatnému projednání. Podáním ze dne 14. 5. 2004 se stěžovatelka mj. domáhala toho, aby věci byly opět spojeny ke společnému projednání, neboť se domáhá ochrany právě před kumulovanými zásahy státní moci prováděnými koordinovanými orgány finanční správy. Soud však podle stěžovatelky pochybil, neboť na toto podání nereagoval, a jednotlivé žaloby vedené pod sp. zn. 30 Ca 103/2004, 30 Ca 100/2004 a 30 Ca 49/2004 byly odmítnuty s tvrzením, že žaloba podle § 82 a násl. s. ř. s. je nepřípustná, neboť se ochrany lze domáhat jinými právními prostředky. Tímto postupem se stěžovatelka cítí být poškozena na svých právech, neboť soud nesprávně posoudil právní otázku vyloučení žalob směřujících proti jednotlivým finančním orgánům k samostatnému projednání, čímž posunul věc do zcela jiné právní roviny a založil důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatelka tvrdí, že se domáhala právě ochrany proti šikanóznímu jednání státní finanční správy v součinnosti jednotlivých finančních úřadů a Finančního ředitelství v Brně. Stěžovatelka se však nedomáhala zrušení napadených rozhodnutí, nýbrž toho, aby nebyla řízení zahájená protizákonným způsobem vůbec vedena; k tomu je zapotřebí, aby soud zakázal příslušným orgánům v řízení pokračovat. Stěžovatelka poukázala na nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 510/02, jenž byl vydán v jiné její věci. Ze všech uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje, aby rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 18. 6. 2004, čj. 30 Ca 103/2004 - 11, bylo zrušeno a aby původní podání rozdělené usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 25. 2. 2004, čj. 30 Ca 49/2004-61, bylo znovu spojeno ke společnému řízení. V doplnění kasační stížnosti uvedla stěžovatelka na základě výzvy soudu datum, kdy jí bylo napadené rozhodnutí soudu první stupně doručeno; v další části tohoto přípisu stěžovatelka podala kasační stížnost také proti rozhodnutím Krajského soudu v Brně vydanými pod sp. zn. 30 Ca 99/2004, 30 Ca 101/2004, 30 Ca 102/2004 a 30 Ca 104/2004 a ohledně všech jí podaných kasačních stížností rozšířila důvody kasační stížnosti rovněž na důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a e) s. ř. s.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že správní žaloba týkající se merita věci je vedena u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 30 Ca 269/2004. V případě žaloby vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 30 Ca 103/2004 považuje žalovaný za správný

postup soudu, který se nejdříve zabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky řízení a správně posoudil, že se jedná o návrh podle § 85 s. ř. s. nepřípustný a proto žalobu nezasílal ani žalovanému k vyjádření. Žalovaný proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. odmítl (míněno patrně zamítl – pozn. soudu).

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelka v ní namítá důvody odpovídající ustanovením § 103 odst. 1 písm. a), b) a e) s. ř. s. a jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Důvodem podané kasační stížnosti je důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikován nesprávný právní závěr, popřípadě je aplikován správný právní názor, který je však nesprávně vyložen. Nejvyšší správní soud taková pochybení v napadeném rozhodnutí Krajského soudu v Brně neshledal. Pochybení Krajského soudu v Brně spatřovala stěžovatelka v tom, že nebyly splněny podmínky pro vyloučení věci k samostatnému projednání, neboť nezákonný zásah spatřovala stěžovatelka právě v kumulaci zásahů ze strany finančních orgánů. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že Krajský soud v Brně nepochybil, když vyloučil žaloby proti nezákonnému zásahu k samostatnému projednání. V daném případě byly splněny podmínky pro vyloučení věci podle ustanovení § 39 odst. 2 s. ř. s., podle něhož je možné v případě, kdy jedna žaloba směřuje proti více rozhodnutím, vyloučit usnesením každé takové rozhodnutí k samostatnému projednání, není-li společné řízení možné nebo vhodné. Soud prvního stupně k vyloučení věcí k samostatnému projednání uvedl, že žalobkyně se ochrany domáhá v osmi samostatných případech, pro jejichž posouzení bylo zapotřebí jednotlivé případy vyloučit k samostatnému projednání. Jelikož se v dané věci jednalo o žalobu směřující proti celkově čtyřem různým žalovaným správním orgánům (Finanční úřad Brno II, Finanční úřad Brno III, Finanční úřad Ivančice a Finanční ředitelství v Brně), nebylo možné Krajskému soudu v Brně vytknout, že jednotlivé žaloby na ochranu před nezákonným zásahem vyloučil k samostatnému projednání. Nejvyšší správní soud se ztotožnil i s dalším názorem Krajského soudu v Brně a konstatuje, že žaloba domáhající se ochrany před nezákonným zásahem vedená u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 30 Ca 103/2004 byla tímto soudem správně odmítnuta jako nepřípustná proto, že se stěžovatelka domáhala ochrany před nezákonným zásahem ohledně vydání rozhodnutí, proti němuž bylo možné se bránit jinými právními prostředky, a sice žalobou proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. Skutečnost, že Krajský soud v Brně nereagoval na návrh žalobkyně na opětovné spojení věcí, nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť rozhodnutí o vyloučení věcí k samostatnému řízení je rozhodnutím, jímž se upravuje vedení řízení a opravný prostředek proti němu není připuštěn. Nejvyšší správní soud uzavírá, že nedospěl k závěru, že by vyloučení věcí k samostatnému řízení mělo vliv na zákonnost rozhodnutí soudu, neboť projednání žaloby proti nezákonnému zásahu bránila skutečnost, že podání takové žaloby nebylo s ohledem na § 85 s. ř. s. přípustné. K poukazu žalobkyně na nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 510/02 Nejvyšší správní soud konstatuje, že tento judikát na souzenou věc nedopadá, neboť se v něm jednalo o tzv. opakovanou daňovou kontrolu, jež však není předmětem řízení v souzené věci. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není dán.

K rozšíření důvodů kasační stížnosti rovněž na důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a e) s. ř. s. Nejvyšší správní soud konstatuje, že k tomuto rozšíření nebyla stěžovatelka soudem vyzvána, pouze obdržela výzvu na sdělení data převzetí rozhodnutí krajského soudu. Nejvyšší správní soud konstatuje, že tyto důvody jsou v uvedeném podání formulovány velmi obecně, nicméně s tvrzeními stěžovatelky v podání obsaženými se v tomto řízení prakticky vypořádal.

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech shora uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobkyně žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. května 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu